

ת"פ 27737/03/20 - מדינת ישראל נגד אילן זעירה

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 27737-03-20 מדינת ישראל נ' זעירה

בפני כבוד השופט אורן שגב 02 אפריל 2022

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד ישראל שניידרמן

נגד

הנאשם

אילן זעירה

ע"י ב"כ עו"ד סופיה מיכאלי ועו"ד ברוך כהן

גזר דין

1. בדיון שהתקיים בפניי ביום 04.05.21, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: באישום הראשון - עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון בניגוד לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כ"א, תשנ"ו-1996, סעיף 2(א) + 20(ב) לחוק (14 יחידות עבירה);

באישום השני - ניכוי סכומים משכר עובד והעברתם באיחור ליעדם בניגוד לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958, סעיף 25א(א) + 25ב(ג) לחוק (13 יחידות עבירה).

2. כל אחד מהצדדים טען לעונש.

3. **ב"כ המאשימה** טען, כי ביחס לחוק הגנת השכר - הרציונל הוא הלנת שכר של עובדים מוחלשים בעיקר והערך החברתי שנפגע הוא האסדרה שמדינת ישראל עשתה בתחום זה. עוד טען, כי בפסיקה נקבע שמתחם הענישה הוא בין 30 אחוז ל-60 אחוז מהקנס המקסימלי בגין כל עבירה. אף על פי שבסעיף החוק לא נקבע במפורש ביחס לכמות העובדים, המאשימה נוהגת לטעון שמספר העבירות הוא כמספר העובדים, וזאת בהסתמך על סעיף 20 ד' לחוק ובהסתמך על פסקי דין כגון: ת"פ 17218-09-19, **מדינת ישראל נ' חלף הארץ בע"מ ואח'**, ת"פ 39609-09-19 **מדינת ישראל נ' סלימן**, ת"פ 3169-10-19 **מדינת ישראל נ' עמר טורי**.

4. בהתייחס לתיק הזה, טען כי המאשימה מבקשת כי מתחם הענישה, שהוא בין 50 אחוז ל-60 אחוז, ייקח בחשבון הכפלה של הקנס בגובה 14,400 ₪ ב-14 יחידות עבירה וכי ביחס לכל העבירות, המתחם ינוע בין 100 אלף ל-120 אלף ₪. עוד ציין בהקשר זה, כי ביחס לחוק הגנת השכר, הענישה בחוק זה הוא אחד החמורות בחוק דיני העבודה הפלילי לפחות ממה שנקבע על ידי המחוקק. הקנס העונשי עומד על 1,130,000 ₪ לכל יחידת עבירה והתכלית הוא להגן על אינטרס הגנה מובהק - הגנה על עובד אשר מנוכים כספים משכרו ממיטב אך לא מועברים ליעדם. בתיק זה, הוסיף, הכספים הועברו אך באיחור.

5. עוד הוסיף, כי קיימת מגמה בפסיקה שהמאשימה קשובה לה להפחית מסכומי הקנס שלעיתים נראים לא ריאליים, וכי המאשימה מבקשת לקבוע מתחם ביחס לכל העבירות כאירוע אחד. בשים לב למסמכים שהוצגו על ידי הסנגורים

לעניין מצבו הכלכלי של הנאשם ובהתחשב בעובדה כי הכספים הועברו ליעדם, המתחם המבוקש הוא בין 250,000 ₪ ל- 500,000 ₪. בנוסף לכך, ביקש כי הנאשם יחתום על התחייבות שלא יעבור את העבירות בהן הורשע במשך שלוש שנים, וכי סכום ההתחייבות יהיה קנס העונשי המינימלי ביחס לכל עבירה.

6. **ב"כ הנאשם** הקדים וביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהפנותו לשירות המבחן או להפחית את הקנס הכספי עד כמה שניתן. לאור ריבוי הטענות והמסמכים, ביקש כי יותר לו להגיש את הטענות בכתב.

7. הנאשם ביקש את זכות המילה האחרונה והקדים וטען כי הוא מביע חרטה וכי פעל בתום לב. עוד הוסיף, כי זו לו הפעם הראשונה וכי המעמד זר לו; הוא בן 60 ואין לו נכסים, וכהגדרתו הוא "ערום" וזאת לאחר שנותר עם חובות כבדים; הוא נשוי ולו 3 ילדים: ילד בן 16 וזוג תאומות בנות 23 שגרות לסירוגין תחת קורת הגג שלו ושל רעייתו. עוד טען כי הוא משתכר כ- 15,000 ₪ וכי רעייתו עובדת איתו בעסק. בסיום דבריו ביקש כי בית הדין יגלה התחשבות במצבו.

8. במסגרת השלמת הטענות לעונש בכתב, הוסיף הנאשם בתמצית את הטענות הבאות:

(א) בקשתו מב"כ המאשימה לבטל את כתב האישום ולהמירם בהסדר מותנה, נתקלו בסירוב לאור מספר יחידות העבירה באישום הראשון, וזאת למרות שפעל בתום לב והסיר את המחדל;

(ב) הנאשם בן 58 ועיסוקו היחיד - עבודות ניקיון. מצבו הכלכלי בכי רע והוא נמצא ביתרת חובה בסכום של כ- 110,9000 ₪; אין לו חסכונות ואין בבעלותו דירה. מצבו הבריאותי אינו טוב והוא סובל מחרדות ומדיכאון ונוטל תרופה פסיכיאטרית;

(ג) עסקיו התדרדרו ולקוחות נטשו אותו ונותרו חיים סכומי כסף;

(ד) מיד בתחילת חקירתו הוא הודה בעבירות המיוחסות לו, שיתף פעולה עם חוקריו ומסר להם את כל התיעוד שנדרש. הוא אף פנה וקיבל רישיון להעסקת עובדים;

(ה) מבחינת היסוד הנפשי, הנאשם לא ידע שהוא פועל בניגוד לדין ופעל להסדיר את העניין מיד כשהדבר נודע לו;

(ו) יש לבטל את הרשעתו, בהתאם לסעיף 192 (א) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 ובהתאם לסעיף 72(ב) לחוק העונשין ולהורות לו להתחייב להימנע מביצוע עבירה, שכן לא יהיה בהותרת הרשעתו משום תועלת לציבור. הרשעתו תהווה פגיעה חמורה בשיקום שלו ועלולה להחמיר את מצבו הנפשי ולפגוע באופן אנוש ביכולתו להתפרנס; הרשעה גם עלולה למנוע ממנו לקבל אורכה להחזיק ברישיון, כשזה לו העיסוק היחיד;

(ז) ביחס לעבירה על חוק הגנת השכר, חל החוק להגברת האכיפה של דיני העבודה ואילו האישום היה עומד בפני עצמו והיה הולך במסלול הנהוג, הנאשם היה מקבל לכל היותר התראה מנהלית;

(ח) הנאשם הנו אדם נורמטיבי וזאת לו העבירה הראשונה;

(ט) ביחס לעבירות עצמן, מדובר לא רק באירוע אחד אלא בעבירה אחת, שכן אין כל התייחסות בחוק לכל שכמספר העובדים כך מספר העבירות ומדובר בעבירות שפוצלו באופן מלאכותי;

(י) העובדת המוזכרת בסעיף 6 לנספח א היא רעייתו של הנאשם;

(יא) ביחס לאישום השני, מדובר באירוע אחד בלבד משום שהמועדים חופיים ובשל סמיכות הזמנים בין העבירות השונות כמו גם המסכת העובדתית הזוהה, כנטען בכתב האישום;

(יב) הנאשם העביר את מלוא הכספים שנוכו לחברת הביטוח, אם כי באיחור שלא עלה על 3 חודשים;

(יג) לאור האמור לעיל, יש לקבוע כי מתחם הענישה הוא בין 20% ל- 50% ובנסיבות שתוארו, ראוי לחרוג לקולא ממתחם הענישה.

דין והכרעה

9. אקדים ואדון בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשאתו ואצין, כי לאחר שנתתי את דעתי לטעמי הבקשה, החלטתי לדחותה, ולהלן נימוקיי.

10. הבסיס הנורמטיבי לענישה ללא הרשעה מצוי בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 אשר קובע כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

11. באשר להפעלת הסמכות לבטל הרשעה נקבע בפסיקה כי סמכות זו תופעל במשורה. לענין זה נקבע בעניין קליין [ע"פ 5102/03 מדינת ישראל - דני קליין (4.9.2007)] כך:

"חלופה עונשית זו מופעלת במשורה, שכן הכלל הרחב הוא כי מקום בו הוכחה אשמתו של אדם, יש, בדרך כלל, להרשיעו בדין. תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי. ... חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת.

עם זאת, המשפט מניח כי רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת האשמה. במצבים חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט, כי חרף אשמתו של הנאשם הוא לא יורשע בדין". (ההדגשה הוספה)

12. על השיקולים אותם על בית המשפט לאזן בשוקלו אם לבטל הרשעה נאמר בעניין לאופר כך:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי. מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין".

ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007). וראו גם: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685 (2000); ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.1985); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 3301/06 ביטי נ' מדינת ישראל (31.10.2006).

אשר להכרעתי

13. לא מצאתי כי במקרה שלפניי הונחה תשתית ראיתית מספקת לכך שמתקיימות נסיבות המצדיקות סטייה מן הכלל בדבר הרשעה, באופן שהוכח כי הנזק שיגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין הוא כה גדול, עד שהוא גובר על האינטרס הציבורי הגלום בהרשעה, וזאת משום שהנאשם לא הביא כל ראיה קונקרטית לכך, שהותרת הרשעתו על כנה תפגע בעיסוקו הנוכחי, תמנע ממנו להמשיך

ולעסוק באותו עיסוק, או שחלילה הדבר יפגע במצבו הבריאותי.

14. עוד אציין כי מבחינה עקרונית, אין בידי לקבל את טענותיו של הנאשם לעניין היסוד הנפשי, שכן מטבע הדברים, לא התנהל בפניי דיון הוכחות, וטענה מסוג זה, יש להוכיח בשלב הראיות.

15. לאור כל האמור לעיל, ומשלא מצאתי כי מתקיימות נסיבות חריגות שיצדיקו סטייה מהכלל, שלפיו יש להותיר את ההרשעה על כנה, **אני דוחה את בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו וכעת אפנה כעת לדון בגזירת עונשו של הנאשם.**

האישום הראשון

16. ביחס לקביעת מתחם הענישה, סבורני, כי יש ליתן משקל לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, כמו גם למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ס' 40 ג (א) לחוק העונשין). המאשימה ביקשה להעמיד את מתחם הענישה בין 50% ל 60% מהקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה.

17. בתיק ת"פ 46717-09-17 **מדינת ישראל נ' שרון קבלנויות ומשאבי אנוש בע"מ** (ניתן ביום 26.03.20) פירטה חברתי, כב' השופטת דניה דרורי, את הערכים החברתיים המוגנים בהוראות חוק העסקת עובדים על ידי קבלן כוח אדם, וכך פסקה:

"[...] שמירה והבטחה של זכויות העובדים באמצעות מנגנוני הבקשה והביקורת החקיקתית של חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, לרבות על ידי החובה לקבלת רישיון לקבלן כוח האדם. אחד התנאים לקבלת הרישיון **הינו העמדת "ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו"** (סעיף 3(א)(2)), תנאי שיש בו ללמד על הכרה בעובדה שעובדים המועסקים באמצעות קבלני כוח אדם הם קבוצה מוחלטת הנתונה לסיכונים מוגברים, מקום בו קבלן כוח האדם חדל לפעול. לעניין זה יפים הדברים שנקבעו בע"ע (ארצי) 1002/02 **קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה** (10.11.2002), שם עמד בית הדין הארצי על תכלית חוק העסקת עובדים, וקבע:

"המחוקק מצא לנכון לדרוש מכל קבלן כוח אדם, כתנאי לקבלת רישיון לפעילותו, הפקדת ערובה העומדת בתנאי החוק והתקנות. התכלית מאחורי דרישה זו כבר נדונה בפסיקה והינה הבטחת מילוי מלוא מחויבויותיו של קבלן כוח האדם כלפי עובדיו, על מנת למנוע מצב בו קבלן כוח האדם מפסיק פעילותו ומותיר את עובדיו מול שוקת שבורה".

באשר למדיניות הענישה הנהוגה, מסקירת פסיקת בתי הדין לעבודה ביחס לעבירות בהן הורשעו הנאשמים - כנגד המעסיק עצמו בגין עיסוק כקבלן כח אדם ללא רישיון והן כנגד נושאי משרה, בגין הפרת חובת הפיקוח - שם, נקבעו מתחמי ענישה בשיעור הנע בין **30% לבין 60%** מהקנס המרבי הקבוע בדין, ביחס לכל עבירה (בין השאר בת"פ (ב"ש) 74389-01-19 **מדינת ישראל נ' ה.ל.ל. - ע.ס בנייה פיתוח ויזמות בע"מ ואח' (2.2.20)**, שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 30% - 60% מהקנס המקסימאלי; ת"פ (נצ') 24976-02-19 **מדינת ישראל - משרד הרווחה, העבודה, והשירותים החברתיים - א.ע.מ.ח בע"מ** (9.1.20) שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 20% - 60% ת"פ (ת"א) 35528-12-16 **מדינת ישראל - "פרח ירוק" - לניהול כ"א הדרכות ושירותים בע"מ**, שם נקבע כי מתחם הענישה נע בין 30% ל- 60%).

18. עמדת המאשימה, לפיה לענין קביעת מתחם הענישה יש לראות בכל אחד מ- 13 העובדים, כיחידת עבירה נפרדת, עולה לטעמי עם פסיקת בית הדין הארצי לעבודה בע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ** (להלן - "**עניין חדוות הורים**"), שם נקבע, בין היתר, כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. עוד נקבע בדעת רוב כי כאירוע אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "**קשר הדוק**", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית.

19. בענין חדוות הורים, קבע אפוא בית הדין הארצי כי על אף שדובר בששה עובדים, מדובר ב"אירוע אחד" שמוצדק לקבוע בגינו מתחם עונש כולל אחד, וזאת משום שמתיאור העובדות, דובר על העסקת ששה עובדים ביום נתון באותו אתר; באמצעות אותה חברת כוח אדם; מבלי שהובאו נתונים כלשהם לגבי העסקת העובדים באופן שיכול לייחד העסקת מי מהם, דוגמת משך ההעסקה; ומבלי שנטען כי ביחס למי מהם נעברו עבירות נוספות.

20. לאור האמור לעיל, סבורני, כי מתחם הענישה הראוי בתיק זה צריך לנוע בין 30% עד 60% מגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה במכפלת 14 יחידות העבירה וסה"כ, כפי שדרשה המאשימה - בין 100,000 ₪ ל- 120,000 ₪.

21. ביחס לעונש ההולם בתוך מתחם הענישה, הרי שיש לגזור אותו בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין). בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ניתן לחרוג ממתחם הענישה לקולא או לחומרא "בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה".

22. במקרה שלפניי, סבורני כי נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שנתמכו במסמכים שהוגשו לתיק, מצדיקים חריגה לקולא ממתחם הענישה שצוין לעיל, ולהלן טעמי:

(א) הנאשם כיום כבן 60, נורמטיבי ולא נטען כי יש לו הסתבכות קודמת עם החוק;

(ב) מצבו הכלכלי קשה. הוא נמצא ביתרת חובה של כ- 110,000 ₪, ואין ברשותו נכסים. בהתאם לאישו הרפואי שצורף, הוא מטופל תרופתית נגד חרדות ודיכאון;

(ג) הנאשם מפרנס את 3 ילדיו ומשתכר כ- 15,000 ₪;

(ד) בתחילת חקירתו, הנאשם הודה במיוחס לו, שיתף פעולה עם חוקריו ומסר להם את כל התיעוד שנדרש;

(ה) הנאשם פעל באופן מהיר להסרת המחדל והסדיר את עניין הרישיון להעסקת עובדים;

(ו) בדיון שהתקיים בפניי, הנאשם הביע חרטה כנה ותיאר כי המעמד זר לו, שכן זהו המפגש הראשון שלו עם החוק.

23. ביחס לעונש הספציפי אפוא, סבורני כי לאור האמור לעיל הקנס הראוי שיש להטיל על הנאשם צריך לעמוד על 20,000 ₪, וזאת משהשתכנעתי כי הטלת קנס כספי גבוה יותר, עלולה להחריף את מצבו הכלכלי הרעוע ממילא,

באופן שיגרום לו ליפול לנטל על החברה, ושכרו של האינטרס הציבורי יצא בהפסדו. ובמה דברים אמורים?

24. הנאשם עובד ומתפרנס ובתוך כך עליו להחזיר חובות כספיים שנצברו לחובתו. קנס בשיעור גבוה, עלול להוביל למצב בו ייפגעו יתר נושיו בשל אי יכולת לפרוע את חובותיו. בנוסף לאמור לעיל, הואיל והנאשם עדיין מפעיל ומתפרנס מאותו עסק וכאמור לעיל פעל להסרת המחדל, סבורני כי יהיה יעיל יותר מבחינה עונשית וערכית להטיל עליו קנס מותנה בשיעור גבוה לפרק הזמן המקסימלי הקבוע בחוק, דבר שיהווה הרתעה ממשית לעתיד לבוא.

25. כידוע, הקנס המותנה מהווה כשלעצמו עונש, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

26. בהקשר זה אציין, כי לאור העובדה שכאמור לעיל החלטתי לחרוג לקולא ממתחם הענישה מתוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם, החלטתי להחמיר עמו בכל הקשור לקנס המותנה, תוך אימוץ המודל שנקבע בתיק ע"פ 52001-05-14 **טיב טעם רשתות בע"מ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 01.08.16) ולחייב את הנאשם בקנס מותנה במכפלת מחצית ממספר העבירות (7), ובסה"כ - 100,800 ₪.

האישום השני

27. אשר לעבירה על חוק הגנת השכר, סבורני כי לאור חומרת העבירה, מתחם הענישה שנתבקש ע"י המאשימה סביר ונכון, שכן לא ניתן להקל ראש בנפקות שיש לניכוי סכומי כסף ממשכורתו של עובד ואי העברתם ליעדם. עבירה מסוג זה משולה לשליחת יד לכיסו של עובד. כך גם מקובלים עלי טיעוני המאשימה לעניין ריבוי העבירות וההתייחסות העונשית לכך. העובדה שהמחוקק ראה לנכון לקבוע לכל יחידת עבירה קנס כספי בסך של לא פחות מ- 1,130,000 ₪, מדברת בעד עצמה בנוגע לחומרה היתרה בה יש להתייחס לעבירה זו.

28. באשר לעונש הספציפי בתוך המתחם, סבורני, כי יש לקחת בחשבון את כל אותם נימוקים לקולא שהנחו אותי ביחס לאישום הראשון, כשגם במקרה זה, הנאשם פעל להסרת המחדל, עובדה שצריכה להיזקף לזכותו.

29. כאמור ביחס לאישום הראשון, גם ביחס לאישום השני, בדעתי להכביד את ידי בקביעת הקנס המותנה, דווקא משום שהנאשם עדיין מפעיל את אותו עסק, ולכן, יסוד ההרתעה יהיה אפקטיבי יותר מאשר הטלת קנס כספי גבוה שעלול לפגוע בסיכויי שיקומו הכלכלי.

30. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם בגין העבירות בהן הורשע באישום השני קנס כספי כולל בסך 20,000 ₪ ומחייב אותו לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך 3 שנים מהיום, כשסכום הערובה יועמד על סכום של 1,130,000 ₪ (הסכום המקסימלי ליחידת עבירה אחת). סבורני כי די בסכום זה כדי להוות הרתעה אפקטיבית עבור הנאשם ולכן לא ראיתי להכפיל את הסכום במחצית ממספר יחידות העבירה.

אחרית דבר

31. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) בגין האישום הראשון

1. קנס בסך 20,000 ₪. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. התשלום הראשון - ביום 01.05.22 ובכל 1 לחודש לאחר מכן.
2. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור על העבירה בה הורשע על פי הודאתו למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות - 100,800 ₪.
3. ההתחייבות תוגש ע"י הסניגור לתיק כשהיא חתומה עד ליום 01.05.22.
4. לא תוגש ההתחייבות החתומה עד לתום המועד שנקצב, אשקול להגדיל את הקנס הכספי בהתאם.

(ב) בגין האישום השני

1. קנס בסך 20,000 ₪. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. התשלום הראשון - ביום 01.05.22 ובכל 1 לחודש לאחר מכן.
2. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור על העבירה בה הורשע על פי הודאתו למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות - 1,130,000 ₪.
3. ההתחייבות תוגש ע"י הסניגור לתיק כשהיא חתומה עד ליום 01.05.22.
4. לא תוגש ההתחייבות החתומה עד לתום המועד שנקצב, אשקול להגדיל את הקנס הכספי בהתאם.

32. תשומת לב הנאשם מופנית להוראות הכלליות הבאות:

- א. ככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליו **להקדים** את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים;
- ב. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין;
- ג. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן היום, א' ניסן תשפ"ב, (02 אפריל 2022), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.